

Sybirskô kòlãda

Sł.: Eugeniusz Pryczkowski

Jezë Narodzony czemù tak sã stało,
Czë bël jes achtniony przez nas kãsk za mało,
Że przëszło nama w kraju sybirsczim gnic,
Dze mòżemë leno ò dodómie snic?

Czemù jaż tak smùtny los nama pisóny
Przez mòcë òkrutné z tarczëznë wëgnóny,
Dze tak je piãkné Christa Narodzenié,
A tuwò blós ùcësk je i cerpienié.

Ùtesknionô matka za dzeckã wëzérô.
- Jak felëje tatka? – z bólu serce zmiérô
I marzi w swòji straszlëwi niedolë
Bë znova bëc w Gòdë wespół przë stole.

Le dërch ni ma wiedzec czë mdze to zjisconé,
To piekło doch lëdze mają nóm sprawioné,
Kò mòże Christus wmiknie w jich sëmienié,
Bë przëszło nasze drëdzé narodzenié.

Sybirska kołęda

Jezu Narodzony dlaczego tak się stało,
Czy może byłeś przez nas zbyt mało uszanowany,
Że przyszło nam w kraju sybirskim gnuśnić,
Gdzie możemy tylko śnić o swym domu?

Dlaczego aż tak smutny los nam pisany
Przez moce okrutne z ojczyzny wygnani,
Gdzie tak jest piękne Chrystusa Narodzenie,
A tu wyłącznie jest ucisk i cierpienie.

Wytęskniona matka za dzieckiem wypatruje.
- Jak brakuje ojca? – z bólu serce omdlewa.
I marzy w swej straszliwej niedoli
By znów być w Boże Narodzenie współ przy stole.

Lecz wciąż nie wiadomo czy się to spełni,
To piekło przecież ludzie nam sprawili,
Więc może Chrystus wniknie w ich sumienie,
By przyszło nasze drugie narodzenie.